Pordány Sarolta

A közművelődés épüléséről

VISSZHANG - LXII. évfolyam, 27. szám, 2018. július 6.

Kevés szó esik a médiában a hazai közművelődésről, ezért nagyon örültem, hogy az *ÉS* egyáltalán helyet adott egy ilyen témájú írásnak. Aztán elszomorodva tettem le Török József *A „kereszténydemokrácia" közművelődése* (2018/26., június 29.) című írását, mert attól tartok, hogy ez a helyzetelemzés a kulturális jogszabályok és az intézményhálózat változásai iránt csak részben érdeklődőket esetleg elrettenti a művelődési házak, népfőiskolák és a Hagyományok Háza rendezvényein való részvételtől. A szerző ugyanis a hazai közművelődés intézményeit valamilyen átfogó, lopakodó, gyanús kormányzati akarat részeként, a keresztény vallás elsajátításának és gyakorlásának újabb és jövőbeli színtereiként írja le. Mindenkit arra bátorítok, hogy nyugodtan látogassa továbbra is a kismamatornákat, a „mamin baba" foglalkozásokat, a nyelvtanfolyamokat, a hétvégi szórakoztató táncos rendezvényeket, a versklubokat, a gyermektáborokat, és még hosszan sorolhatnám itt a lehetőségeket, ugyanis nem kell a művelődési házakban keresztény (keresztyén) vallásáról nyilatkozni, azt megvallani vagy megtagadni. Továbbá, bár vannak olyan létesítmények, ahol bérbe adják különböző egyházaknak a termeket rendezvényeik megtartásához, nem találkozik majd az intézményekben imádkozó népművelőkkel sem. A közművelődési szakemberek felkészítését szolgáló hazai felsőoktatásban és az OKJ-s szakképzéseken – a világi oktatás keretében – vallással kapcsolatos tantárgyak nincsenek, „*keresztény ideológiájú értékrend közvetítése*", ahogy Török József írja, nem történik. A szakmai elemző írásoknak inkább arról kellene szólniuk, hogy a 80-as évek intézményhálózata felbomlott, jelenleg a vállalkozói szektor és a – szerzővel egyet nem értve – szerintem létező „*érdemi civil társadalom*" (magam húsz évig egyesületi vezető voltam) egyre meghatározóbb szerepet vállal a hazai közművelődésben. Nem a keresztény kultúra előretöréséről, hanem a kulturális kínálat versenyéről, a látogatók pénzéről és kegyeinek kereséséről szól a hazai közművelődési intézmények napi valósága. Inkább a rózsaszín álmok világába és lányregényekbe illik az a nosztalgikus visszaemlékezés és jövőkép, amely ezt a sokszektorú, rendkívül színes intézményhálózatot úgy mutatja be, ahogy Török József teszi: *„…ez az utolsó kis sziget, ahol még a »szabadság kis körei« találkozhatnak, ahol megjelenhetnek még független gondolatok*". Nos, kedves olvasó, akkor hátra vagy előre?

(A szerző a Budapesti Művelődési Központ igazgatója.)